

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Lesní chaloupka.pdb

PDB Name: Lesní chaloupka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.6.2003
Modification Date: 28.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lesní chaloupka

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Jeden chudý dřevorubec žil se svojí ženou a třemi dcerami v malé chýši na kraji jednoho zapomenutého lesa.

Jednoho rána, když šel za svou prací, řekl ženě:

"Ať mi oběd přinese do lesa nejstarší dcerka nebo nebudu nikdy s prací hotov. Aby se neztratila," pokračoval: "vezmu si s sebou pytlík s prosem a to budu cestou rozsypávat."

Když stálo slunce vysoko nad lesem, vydala se Malvínka s hrncem plným polévky na cestu. Ale polní a lesní vrabčáci, skřivani a pěnkavy, kosové i čížkové už to proso dávno sezobali a děvče nemohlo cestu nalézt. Tak kráčela Malvínka nazdařbůh stále za nosem, dokud slunce nezapadlo a nenastala noc. Stromy se ve tmě strašidelně chvěly, sovy houkaly a na Malvínku padnul strach.

Tu uviděla v dálce světýlko, jak blikotá mezi stromy.

"Tam musejí bydlet lidé," pomyslela si: "jistě mě nechají přenocovat." a šla za tím světlem.

Zanedlouho přišla k lesní chaloupce, kteréž okno zářilo do tmy. Zaklepala a ozval se chraplavý hlas:

"Dále!"

Dívka vešla do tmavé předsíně a zabušila na dveře od světnice.

"Jen dál!" zavolal ten hlas.

Když Malvínka otevřela, seděl tam u stolu prastarý, šedivý muž, hlavu měl podepřenou dlaněmi a dlouhé bílé vousy mu splyývaly ze stolu až na zem. Na peci ležela tři zvířata, slepička, kohoutek a jedna strakatá kráva. Malvínka staříkovi vypověděla svůj příběh a poprosila ho o nocleh.

Muž pravil:

"Krásná slepičko,

kohoutku spanilý,

moudrá kravičko,

co radíte mi?"

A zvířátka odvětila "Duks!", což muselo znamenat dozajista: "Ano.", protože stařec pokračoval:

"Tady je všeho dosti, jdi do kuchyně a uvař nám večeři."

Malvínka našla v kuchyni dostatek všeho a uvařila výtečné jídlo, ale na zvířátka si ani nevzpomněla. Přinesla plnou

mísu na stůl, sedla si k šediváčkovi a jedla a tišila svůj hlad.

Když se byla nasytila, zeptala se:

"Jsem unavená, kde je nějaká postel, do které si mohu lehnout a spát?"

Tu zvířátka odvětila:

"S ním jsi jedla,

s ním si pila,

na nás si však nemyslila!

Sama hledej jak

v noci budeš spát!"

Tu pravil stařík:

"Vyjdi nahoru po schodech, tam najdeš komoru se dvěma postelemi, natřes pokrývky a povleč čistým bílým prostěradlem, neboť já si půjdu taky lehnout."

Malvínka vystoupila nahoru, a když pokrývky natřepala a postele čistě povlékla, do jedné se položila bez toho, že by na starce čekala. Po nějaké chvíli přišel šediváček, posvítil si na Malvínku a potřásl hlavou. Viděl, že tvrdě spí, tak otevřel padací dvířka a nechal ji spadnout do sklepa.

Dřevorubec přišel pozdě večer z lesa domů a činil svojí ženě výčitky, že ho nechala celý den hladovět.

"Není to moje vina," bránila se žena: "Malvínku jsem s obědem poslala, ale asi zabloudila, nu snad ráno přijde zpět."

Ráno dřevorubec vstal a chtěl zase do lesa, své ženě poručil, aby mu tentokrát přinesla oběd prostřední dcerka.

"Vezmu s sebou pytlík s čočkou," řekl: "její zrníčka jsou větší jako proso, Karolínka je lépe uvidí a neztratí cestu."

Kolem poledne vyšla Karolínka s jídlem do lesa, ale i čočka zmizela, lesní ptáčky ji jako proso předešlého dne sezobali, ani zrníčko nenechali.

Karolínka tím lesem bloudila sem a tam až do noci, nakonec přišla k té lesní chaloupce, byla pozvána dovnitř a poprosila o jídlo a nocleh.

Bělovousý stařík se opět zeptal zvířátek:

"Krásná slepičko,

kohoutku spanilý,

moudrá kravičko,

co radíte mi?"

A zvířátka opět odvětila "Duks!" a vše se odehrálo jako předešlého večera. Karolínka navařila dobrého jídla a jedla a pila se stařečkem a o zvířátka se nestarala. A když se pak po lůžku sháněla, tu ji zvířátka odvětila:

"S ním jsi jedla,

s ním si pila,

na nás si však nemyslila!

Sama hledej jak

v noci budeš spát!"

Když usnula, přišel šediváček, potřásl hlavou a nechal ji spadnout do sklepa.

Třetího rána pravil dřevorubec své ženě:

"Dneska pošli s jídlem tu nejmladší, ta je hodná a vždy poslušná, ta ze správné cesty nesejde jako její sestry, které by se jen rojily jako divocí čmeláci."

Ale matka nechtěla a řekla:

"To mám i své nejmilejší dítě ztratit?"

"Neměj obavy," odvětil muž: "to děvče se neztratí, je chytré a rozumné, vezmu si s sebou hrách a budu jej sypat na cestu, neboť je ještě větší než čočka a cestu jí ukáže."

Ale když Apolenka s košíkem přes ruku vyšla z domova, tak lesní holoubkové měli hrášek už dávno ve volátkách a ona nevěděla, kudy se má vydat. Měla starosti a myslela ustavičně, jak ubohý otec hladoví a její dobrá matka bude naříkat, když se ztratí. Konečně, když se setmělo, uviděla světýlko a přišla k lesní chaloupce. Tam přátelsky poprosila, zda by mohla přenocovat a muž s bílým voussem se opět zeptal zvířátek:

"Krásná slepičko,

kohoutku spanilý,

moudrá kravičko,

co radíte mi?"

"Ducks!" řekla opět zvířátka. Apolenka šla k peci, kde zvířátka ležela, pohladila kohoutka i slepičku po hladkém peří a strakatou kravičku pošimrala mezi rohy. A když na přání staříka uvařila výtečnou polévku a mísa stála na stole, řekla:

"Mám se sytit a ta dobrá zvířátka nedostanou nic? Venku je všeho hojnost, napřed se postarám o ně!"

Tak Apolenka šla, přinesla ječmen a nasypala kohoutkovi a slepičce a kravičce předložila celou náruč voňavého sena.

"Nechte si chutnat, moji milí." řekla Apolenka: "Jistě budete mít i žízeň, přinesu vám čerstvou vodu."

Potom přinesla vědro plné vody, kohoutek a slepička vyskočili na okraj, ponořili zobáčky a pak zaklonili hlavičky, jak už tak ptáčkové pijí. Také stračena učinila jeden mocný lok.

Když byla zvířátka takto obstarána, sedla si dívka ke staříkovi ke stolu a dojedla, co ji byl nechal. Za chvíli se jali kohoutek i slepička schovávat hlavu pod křídlo a stračena též koulela ospale očima, tu řekla dívka:

"Nepůjdeme už spát?"

A stařeček se zeptal zvířátek:

"Krásná slepičko,

kohoutku spanilý,

moudrá kravičko,

co tomu říkáte?"

Zvířátka odvětila:

"Ducks, s námi jedla

pila s námi též,

že na nás myslila

krásnou noc

přejeme

měkce lež!"

Tu vyšla Apolenka po schodech, natřásla peřiny, povlekla čisté prostěradlo, a když byla hotová, přišel stařeček, ulehl do jedné postele a rozprostřel si na pokrývku svůj dlouhý bílý vous. Apolenka si lehla do druhé postele, pomodlila se a usnula.

Spala klidně až do půlnoci, tu ji probudil nějaký ruch v domě. Ozvalo se podivné šelestění a praštění, dveře odskočily a bouchaly do stěny. Trámy praštěly, jakoby je někdo rval ze základů, pak to bylo jakoby se řítilo schodiště, a nakonec to zapraštělo tak, jakoby spadla celá střecha. Pak najednou vše utichnulo a Apolenka, které se nic nestalo, zůstala klidně ležet a opět usnula.

Když ji ráno probudily sluneční paprsky, co to její oči viděly? Ležela v obrovském sále a vše kolem ní se skvělo v královské nádheře. Na stěnách rostly ve výšce na hedvábném podkladě zlaté květy, postel byla ze slonoviny a pokrývky z rudého sametu, na jedné židli vedle stál pár perlami pošítych střevíčků.

Apolenka si myslela, že je to jen sen, ale přišli tři bohatě oblečení sloužící a ptali se, co jim poroučí.

"Ale jděte," odpověděla Apolenka: "já chci ihned vstát a staříkovi uvařit polévku a potom dát najísti krásnému kohoutkovi, slepičce a stračeně."

Pomyslela, zda už stařeček vstal, a podívala se do jeho postele, ale on tam neležel, nýbrž nějaký cizí muž. A když si ho lépe prohlédla, viděla, že je mladý a krásný. Tu se probudil, posadil a řekl:

"Já jsem královský princ a byl jsem jednou čarodějnici zaklet do starého, šedivého mužika a musel jsem žít v lese, nikdo se mnou nesměl býti než tři věrní sluhové v podobě kohoutka, slepičky a strakaté krávy. A dříve jsem nemohl být z toho kouzla vysvobozen, dokud by nepřišla dívka, která by se nejen k lidem, ale stejně mile a přátelsky ke zvířatům měla. A to jsi byla ty! Dnes o půlnoci jsi nás vysvobodila a ta stará lesní chaloupka je opět můj královský palác."

A když vstali, řekl princ těm třem sloužícím, aby vyjeli a přivedli Apolenčinu matku i otce na svatbu.

"A kde jsou mé dvě sestry?" zeptala se Apolenka.

"Ty jsem zavřel do sklepa a zítra je nechám zavést do lesa k jednomu uhlíři, tam budou složit za děvečky, dokud se nepolepší a nenechají ubohá zvířata už nikdy hladovět."